

הונאה וגניבה. פתח בפרשה חברי הכנסת פסח גרופר (ראה אח"כ). הוא העיר לראש-הממשלה חומר סודי המוכיח, לדבריו, כי במהלך קניית הקרקעות מעריבים אירעו מעשים פליליים.

על קיומם של נוהלים שהם - לפחות - תמוהים ביותר, שבהם מעורבים מקורבניו המקורבים ביותר של אריק שרון עצמו. מדוע העולם הזה בגיליון זה (ראה כתבה).

לא היה צורך בעובדות אלה, כדי לעורר חששות כבדים. קניית הקרקעות בגדה הירוקה נעשתה באיטליה של ציונות מירבית. כרוי מעצם טיבעה בשפיכת כספי המדינה לתוך בור שאין לו תחתית.

מכיוון שהעסקים מתבצעים בחשאיות, ש כאן פיתוי עצום למעשי הונאה וגניבה. אין לדעת למי שלמו הכספים. אין לדעת איזה חלק מן הכספים נכנס לכיסם הפרטי של המתוכים - ולאילו מתוכים.

מועמד קנדי להצליף על העכוז

יהודים או ערבים. אין לדעת אם המוכרים אכן מכרו קרקע השייכת להם, או שנעזרו בניירות מזויפים, כפי שכבר קרה והוכח.

כאשר מוכנים לשלם עבור הקרקע סכום מים העולים פי עשרה על הערך האמיתי, למען הציונות, קשה לדעת אם המוכר עצמו הסתפק בתשלום הגבוה רק פי שניים, פי ארבעה או פי חמישה - ולאן הלך השאר.

כאשר מעורבים בעניין לא רק אנשים פרטיים, שאחדים מהם ידועים כמפוקפקים, אלא גם גורמים פוליטיים מופקפקים, שהשרון מעוניין ביקרם, כגון גוש-אלמונים, קשה לדעת כמה כספים נקברו באדמה עצמה, וכמה שימשו למימון הפעולות הפוליטיות של הגוש - וביניהן פעולות של מרד נגד אממשה שאריק שרון חבר בה.

כל הכספים נגזלים, כמובן, ממטרות סוציאליות מובחנות: חלב לילדים, דירות לזוגות צעירים, חינוך לסטודנטים וילדי-גן.

"פפפפ... בלתי-חשוב..." תברותו של שרון בממשלה הפכה זה מכבר לבידיעה עגומה.

למעשה מחזיק אריק את בגין בגרון. השיטה: הוא מסרב להתפטר מרצון, למרות שוועדת-קנת דרשה זאת במיטת רישמי. איאפשר לכפות התפטרות על שר, אלא עליידי התפטרות הממשלה. שרון יודע כי בגין חושש ללכת בדרך זו, מחשש פן יהיה חשוף, בעת הניסיון להקים את הממשלה מחדש, לתירמוני סחיטה של חברי-הליכוד, אגודת-ישראל והמפד"ל גם יחד.

בגין עצמו מודע לכך היטב. כאשר השיב להצעתו לסדר-היום של יוסי שריד ואורי אבנרי בכנסת, לפני שבועיים (הערך לם הזה 2213), הפליט בכדרך אגב: "דורי שים ממני לפטר את השר אריאל שרון - כאילו ביכולת יכולה הממשלה לפטר שרון..."

מצב זה מאפשר לאריק לעשות ככל העולה על רוחו. להשתולל כשור מועד, לנגח כל מי שמנסה לחקור את מעשיו. לשיא הגיע השבוע, כאשר כתב לראש-הממשלה מיכתב, "פרוע" (כלשון ראש-ליש"כ) כתו של בגין, יחיאל קדישאי, ובו הגדיר את פסח גרופר במלים כגון: "...ח"כ פט"פ טט... סיטפוטי של חבר-הכנסת בלתי-חשוב... מלאכת אויבנו... הקרויים נב"ח חרים... הפקר ורכילות... גבולות החוצפה וגסות-הרוח..."

יתכן כי המיכתב נכתב בידי עוזריו, המעורבים בעצמם בפרשת קניית-הקרקעות, אך קרוב לוודאי שאריק הכתיב אותו בעצמו. כי במיכתב מרוכזים כל היסודות של סיגנונו האישי המיוחד של שרון: האשמת מבקריו כסוכני-האויב ("גייס חמישי"), ביוזי הכנסת וחבריה, ולמעשה: התנקשות בעצם קיום המישטר הפרלמנטרי-הדמוקרטי בישראל, ברוח אני שי גוש-אלמונים.

זהו מיכתב נוסף למגחם בגין. אם לא יסיק את המסקנה ויתבע משרון להתפטר מן הממשלה, תוך איום ללכת לנשיא ו להתפטר בעצמו - אין הוא מגדיר את עצמו אלא כמי שאיבד את השליטה בממשלתו.

הממשלה

ההימור הגדול

וייצמן חמר את כני המוסכמות. האם היה לו חשבון?

מדוע הוא עשה זאת?

כאשר איחל עזר וייצמן בושינגטון פומ"בית לגימי קארטר שיבחר מחדש, היה הרושם הכללי שלשוננו של השר מהיר-הדיבור התחלק.

אולם בשובו ארצה, לא הירפה וייצמן מן העניין. תחת לבצע נסיגה טאקטית, כפי שעשה לא פעם (כמו בפרשת בסאם אל-שכעה), התעקש לחזור על הדברים.

השבוע הגיע לשיא חדש. בראיון טלוויזיוני, יוגי, במיסגרת התוכנית מוקד, חזר וקבע כי טדי קנדי לא ייבחר, תקף אותו על כי מעולם לא עזר לישראל בעבר, וחזר על תיקותו שקארטר ייבחר מחדש.

סגן-ראש-ממשלה ארליך לא אוהב עגבניות

בראיון זה התגלה וייצמן במיטבו. הוא השיב על כל השאלות במהירות ולעניין. שלט במצב מן ההתחלה ועד הסוף, לא היסט אף לרגע בתשובותיו. נראה כי גם בעניין טדי קנדי היה מוכן מראש להשיב כפי שהשיב.

אגרא רמא? למה חותר שריהביטחון בפרשה זו?

גם וייצמן יודע כי אין זה מקובל ששר של מדינה פלוגית יתערב בגלוי בחהליכי

הבחירות של מדינה אלמונית. וזהי הפרה גלויה של המוסכמות הדיפלומטיות. נראה, על כן, כי השר החליט לעשות זאת במתי-כוון, מתוך חשבון כלשהו.

מהו החשבון?

סביר להניח כי וייצמן השתכנע בי וושינגטון כי אין כל סיכוי לטד קנדי להיבחר - מסקנה שאליה הגיעו גם אחריים בשבועות האחרונים, למראה מערכת הבחירות של הסנאטור הכושל, בעל השם הנוצץ, בכל המיבחנים שעד כה ספג מהי לומות כבדות מידי הנשיא קארטר, שאמר בשעתו שהוא "יצליף על עכוזו של טד", קארטר זינק במפתיע מבידא עמיקתא של אייטופולריות לאגרא רמא של פופולריות-שיא, בעיקר בעיקבות פרשות בני-הערובה באיראן והפלישה הסובייטית לאפגניסטאן.

כתוצאה מכך, מפגרים אחריו עתה גם כל המועמדים הרפובליקאיים. אם לא יחול שינוי חד במצב מהיום ועד לעריכת הבחירות בעוד 11 חודשים, יש לקארטר סי-כוי רב מאד להיבחר מחדש.

ידיך בצרה. האם החליט וייצמן להמר על קלף זה? האם הוא סבור כי הפרת המוסכמות כדאית, כדי לרכוש את האהדת הנשיא הבא לישראל (לווייצמן עצמו) בעוד מועד, בשעה שהתמיכה חשובה לו?

התשובות שמורות עם וייצמן עצמו. רק יום אחרי הבחירות באמריקה יתברר אם ההימור הצליח.

הכנסת

י"ו במישכון

שימחה ארליך אינו יודע

אם להיות יושב-ראש-הכנסת,

שר-ביניתיק, שרי-חקלאות

או יושב-ראש המיסלגה

לשימחה ארליך יש בעיה. חטא היותו שר-האוצר כבר נשכח לו וממש בימים אלה על ארליך להחליט מה יהיה מסלול הקרי-דום הפוליטי שלו.

התסיסה בתוך המיסלגה הליברלית ירדה מהכותרות אך ממשכה לפעפע מאחרי הקלעים של קבוצת עסקני-מיסלגה זו. ארליך, היושב על הכס הנכבד של סגן-שני-ראש-הממשלה, יודע שהאיום לי-הדחתו מתואר מנהיג המיסלגה-הליברלית עדיין לא פג.

כאשר הפכה עובדת מינויו של יו"ר הכנסת יצחק שמיר כשר-החץ לכמעט בטוחה, היה ברור כי המיסלגה הליברלית היא אשר תאייש את תפקיד יו"ר הכנסת. המועמד הר-טבעי של הליברלים לתפקיד זה הוא יצחק ברמן, חבר-הכנסת חדש ומצטיין, המקובל בתפקידו הנוכחי, כיושב-ראש ועדת-הכנסת, על כל חלקי הבית.

אולם בשלב מסוים חשב ארליך כי תפקיד יושב-ראש-הכנסת עשוי לשרת את מטרותיו שלו, טוב יותר מאשר חברות בממשלה. הכבוד שרוכשים ליושב-ראש-כנסת, כמעט כל יושב-ראש, עשוי לחבטתח-לו את הבכורה בתוך מיסלגתו.

מי מניש את העגבניות? ארליך שוחח עם ברמן כדי לגשש אם ברמן ייאבק על תפקיד היושב-ראש. ברמן הודיע לו חד וחלק: אם אתה רוצה במישרה, אני מותר.

אחר כך נסוג ארליך והחליט: בכל זאת ממשלה. עד שבא הרעיון, שהוא יקבל את תיקי-החקלאות, בנוסף לתפקידו כסגן-ראש-הממשלה, ופסח ("סייסי") גרופר, ייבחר כסגן-שר-החקלאות, ולמעשה שר-חקלאות-בפועל. ארליך, שהצהיר בזמנו כי הוא יכול להיות שר חקלאות טוב, אני אוכל עגבניות! התחרט שוב. הוא אמנם לא הפסיק לאהוב עגבניות אבל לא כשהן מוגשות לו החוכות עליידי גרופר.

אחר-כך השתעשע ארליך ברעיון אחר. הוא ימשיך להיות סגן-ראש-הממשלה לי-ענייני כלום ואחד משרי הליברלים האחרים יקבל את תואר שרי-החקלאות צמוד לגרו-פר.

עד להודעה חדשה, ועד לבחירתו של יושב-ראש-הכנסת הבא, ארליך אינו מועמד לתפקיד.

פעילי שלומציון

ומקורבי אריק

עסקו במיסחר

פרטי בקרקעות

בגדה המערבית

והוציאו מיליונים

ממינהל

המקרקעי

הכפוף לאריק

ה ידיעה המשמחת פשטה בתוגים הנכונים: שרי-החקלאות אריאל שרון מוכן לשפוך את כספי המדינה ללא הב-חנה וגבול, למען המטרה הלאומית המרו-ממת של קניית קרקעות בגדה. למיכרה הזהב החדש נהרו אישים רבים, שהרי לא בכל יום ניתן לצבור רווחים גדולים תוך הרגשה של שליחות כפולה: למלדת ולכיס הפרטי.

מילכד מתווכי-קרקע ידועים, כמו יחזקאל סהר (ישעכר מפכ"ל המישמרה, שהורשע בפלילים), שמואל עינב, גיורא שמיר ודומי-הם, ראו גם כמה מפעילי מיפגנת שלומציון שרי-החקלאות ארי-אל שרון כי ניתן להוציא כסף מן הקרקע.

מומחה לטרור

ולעסקים

בין המנסים להרוויח מתיוכיי-קרקע היו רפאל איתן, לשעבר מראשי המר-סדה-מרכזי-למודיעין, שפרש לעסקים פרי-טיים, ועימו העיתונאי-לשעבר והמגיל-בי-אותו זמן (ראשית 1979) אלי לנדאו, חתנו של עובד בן-עמי.

לנדאו בישר לשר שרון כי הצליח לשים יד על שטח של 60 דונם באזור חרס, שהיה מיועד על-ידי שרון לעיר בשם קרני-שמרון. השר שרון התלהב מהישגו של מקורבו וידידו, שפעל בתיווך הוזה עם רפאל איתן, שאף הוא היה מקורב וידיד של השר שרון. שניהם היו גם מפעילי רשימתו של שרון בבחירות האחרונות, והם מייצגים את הרשימה במסודות הליכוד.

לנדאו ביקש מן השר כי יורח למינהל-מקרקעי-ישראל להעביר לו כספים, כדי לשלם למוכרים לפני שיתחרטו, והעלה טענות רבות נגד המינהל, השם רגליים למאמצים של הפועלים כמוהו, לשם שמיים. המינהל העלה כל מיני דרישות טיפשיות, כמו, למשל, כי יוכח קיום הקרקע למכיר-רה, ועוד זוטות שכאלה.

השר הצטרף לזעמו של מקורבו ושלח מיד מיזכר למינהל: לאפשר ללנדאו לבצע את העיסקה ולתת לו חצי מיליון לירות כדמי-קדימה.

כאשר קיבלו ראשי המינהל את המיו-כר לא יכלו לעשות הרבה. הם הורו לחב-רה הקשורה בהם, בשם הימנותא, לבצע את העיסקה, אולם סירבו בכל תוקף לתת את הכסף מבלי לקבל ערבות בנקאית, שתבטיח את הכסף יוחזר, אם תוך חצי שנה לא תושלם העיסקה.

לנדאו קיבל את הכסף ושלמו למוכ-רים המיועדים, אחרי שהראא למינהל כי בידו העתק של רישום של כמה דונמים במקום במסיה-רוכש.

כך, עזיפמך רישום כזה וערבות